

חכם חנוכה

שמן רב זרם בקישון מאז נקבצו עלינו היוונים להשמידנו, אך מאז אנחנו לא מפסיקים לנקום * וגם: עמותת ריסטארט שמה לה למטרה לחבר את פצועי/ות צה"ל לקהילה ולספק להם ניסים קטנים

חג חנוכה מתקרב אלינו בצעדי ענק, שלא לומר בצעדי פיל יווני, וזה זמן מצויץ לבדוק איפה נמצאת מערכת היחסים שלנו עם העם של אנטיכוס. בשנים האחרונות ישראלים רבים מבצעים התייוונות נדל"נית ומעתיקים את מרכז פעילותם וחייהם לאיי יוון. למי ששכחו או ששנו יותר מדי אוויר, לפני יותר מאלפיים שנה היוונים שלטו כאן והתעקשו ליוון אותנו בכוח. כמה חבר'ה, שכונו "מכבים" (ראשי תיבות של: מי כמוך באלים ה'), הביסו את היוונים וגירשו אותם מהארץ.

המכבים, לפני שעברו להתמקד בהקמת קופת חולים חדשה, השתלטו מחדש על בית המקדש בירושלים, וכשביקשו להדליק את המנורה שם, גילו שעדיין לא הקימו את חברת החשמל אבל שנשאר רק כד שמן אחד להדליקה. הכמות, שהיתה אמורה להספיק ליום אחד בלבד, הספיקה בסופו של דבר לשמונה ימים, ואולי אפילו נשאר להם עודף לשים קצת שמן בסלט. לכבוד האירוע, שממונה כ"נס חנוכה", אנחנו אוכלים עד היום סופגניות ולביבות כך שנס חנוכה האמיתי יהיה אם נעבור את החג עם תוספת של פחות מעשרה ק"ג למשקל.

עם כל הכבוד למכבים, עבור רובנו יוון זה לשבור צלחת, לרקוד שיכור כמו זורבה ולאכול גירוס עם סלט יווני (שאנחנו בלי להתבייש וכדי לעצבן את היוונים מוסיפים לו גבינה בולגרית). אנחנו פחות מתחברים לעושר התרבותי, לפילוסוף פיה היוונית, שמכילה את סוקרטס, אפלטון ואריסטו, ויותר לגליקריה, פוליקר ואליקו – אחד שלא נחשב. אבל שום דבר לא קורה במקרה. הרבה שמן זרם בקישון מאז נקבצו עלינו היוונים להשמידנו, אבל מאז אנחנו לא מפסיקים לנקום. הראינו לפנאטיניקוס מי זו מכבי ת"א, הלאמנו את אריס סאן וטריפונס, ואנחנו מחזיקים בהם כאן כשבויים עד שהיוונים יתנצלו על מה שעשו לנו בבית המקדש. בינתיים, אנחנו בלי בושה שורדים להם את כל השירים. עשינו תרגומים לעברית לתורה על כל מה שנתת, לקולות של פיראוס, אלינור, שכשנבוא, רעיה, עיניים שלי, שיר השירה, פיצריקה – כולם נכסי צאן ברזל יווניים שעליהם כתבנו בקרדיטים "עממי", למרות שיש אנשים מאחורי המנגינות ולאף אחד מהם לא קוראים עממיקוס. ישראלים שמגייסים ליוון מסבירים ליוונים שאלו מנגינות שלנו, ואם הם לא מאמינים שישאלו פיאנו פיאנו וסיגה סיגה את שמעון פרנס, הממונה על תיק תרבות יוון. כמו כן, על שם אריסטו קראנו את רשת חנויות הבגדים אריסטו שטמ, כאילו שלא היה מדובר בפילוסוף דגול אלא בדוגמן תחתונים. בפעם הבאה שילמדו לא להתעסק איתנו.

נס החנוכה שלהם

השבוע הוזמנו, הגברת הראשונה ואנוכי, לערב של עמותת "ריסטארט", עמותת מרוממת נפש ששמה לה למטרה לחבר את פצועי/ות צה"ל לקהילה העסקית והטכנולוגית בישראל ובעולם על ידי חיזוק תחושת המסוגלות ופיתוח פתרונות טכנולוגיים חדשניים לאתגרים שלהם.

יש לחבר'ה האלה כל מיני תוכניות מרשימות, אבל הערב שבו נכחנו היה במסגרת תוכנית הסטוריתלינג של העמותה, שבה המשתתפים זוכים לבנות הרצאה סטייל טד של עשר דקות בליוויים ובהנחייתם של המרצים הטובים במשק. ארבעת הסיפורים שהוצגו לפנינו חדרו לנשמה, והקהל הגיב במחאות כפיים סוערות ובסטנדינג אוביישן.

הפצועים המוגדרים כגיבורים סוחבים פציעה נפשית קשה שאותה קשה לראות, והסיפורים מאפשרים הצצה לעולם המיוחד שלהם.

עמית סיפר על פציעתו הקשה שהובילה לקטיעת ידו, על הקשיים האדירים שחוזה כחבר קיבוץ שהיה מורגל בעבודה בפלחה ונשלח לעבוד בהנהלת חשבונות, ואיך היום הוא מגישים את משאלתו ומנגן בסקסופון בעזרת טכנולוגיות ייחור דיות שהומצאו עבורו.

ינון, קטוע רגליים, סיפר על עולם הדייטים שלו ואיך נהג להאריך או לקצר את רגליו התותבות כדי להתאים את עצמו לגובה הדייט. היום הוא נשוי ואב לארבעה ילדים.

אלי סיפר איך גדל בבית חרדי בירושלים עם 12 אחים, עזב את הבית בגיל 13, חי ברחובות ואחר כך התגייס למגלן ונפצע ברגלו במבצע צוק איתן. לא היה לו בית לחזור אליו אחרי השחרור מתל השומה. הוא המשיך לתאר כיצד לבסוף הגיע למשפחת רימוני ואלינו עם פוסט-טראומה, ולמרות שלא ידע קרוא וכתוב ברמה מספקת, למד מהחברים סביבנו מתמי טיקה, אנגלית, שחייה ונהיגה, וממני נימוסי שולחן. איך סיים בגרויות בממוצע של יותר מ-100 ותואר בבינתחומי בוחילה, ואיך הוא עכשיו עובד ונמצא בוגיות מאושרת; ואיך למרות הפציעה הוא סיים בשבוע שעבר במקום השישי את תחרות איש הברזל, שכוללת שחייה חורפית בכנרת, מסע אופניים מתיש וריצה של חצי מרתון. הקהל קם על רגליו והריע לו.

אחרון עלה דרוו, בן 37. הוא שירת כלוחם בגדוד נחשון, בחנוכה 2005 הם קיבלו התרעה על כוונה של

מחבלים לבצע פיגוע. במהלך בידוק הגיעה למחסום מונית פלשתינית ובה שמונה נוסעים, אחד מהם מחבל מתאבד בדרכו לביצוע פיגוע באחד ממופעי חנוכה. דרור וחבריו היו המחסום האחרון שעמד בפניו לביצוע הפיגוע. תוך כדי הבידוק, המיחבל יצא מהמונית, הפעיל את הגורת הנפץ ופוצץ את עצמו עם 30 ק"ג חומר נפץ. המפקד אורי בינמו נהרג במקום, דרור נפצע קשה בכל חלקי גופו, פונה לבית חולים במצב אנוש, היה במוות קליני, שרד בדרך נס, היה בקומה במשך שלושה ימים, והתעורר בנר שמיני של חנוכה.

זהו נס החנוכה שלו ושלנו. שלנו, כי החיילים האלה מנעו פיגוע התאבדות בשטח ישראל; וזה הנס שלו, כי הוא שרד פיצוץ של מטען חבלה ממרחק אפס.

כולם קראו לו גיבור ישראל, באו לבקר אותו בבית החור לים, הרימו לו וחיוקו אותו, הוא הרגיש מלך העולם, כולם רצו להצטלם ולהגיד לו תודה. הוא זכה בהמון כבוד, כולל צל"ש. אבל הוא לא ישן בליילה. הוא גיבור ישראל, שקוף, עם פציעה שאף אחד לא רואה.

כשלוש שנים לאחר הפציעה הוא פיתח תסמינים נפשיים קשים, התקפי חרדה, סיוטים, דיכאונות, חרדות, פלשבקים. כלפי חוץ הוא חיך, נראה חיוני ושמח, שיחק אותה גיבור ונשך שפתיים, מסביב אפילו כינו אותו סמיילי כי הוא כל הזמן חיך, אבל מבפנים הוא קרס, הרגיש מרוסק, לא ישן ולא מתפקד. הכל עצבן אותו, כל דבר הקפיץ אותו, הוא פקעת עצבים.

במשך תקופה ארוכה הוא לא ישן, חי משנ"צ לשנ"צ, התעורר במיטה מלאה בזיעה ובשנת, חש בושה ענקית. רק אז הוא הלך לפסיכיאטר, שבישר לו שהוא הלום קרב.

הוא התחיל טיפול, בכדורים, בשיחות ובסדנאות קבוצתיות, ניסה לעבוד, ניסה לימודים, אבל ויתר על הכל והסתגר בבית עשר שנים; הוא, התקרה, המיטה, הסיגריות והתרופות.

כשהתחיל מבצע צוק איתן ואיתו פצועים רבים שהגיעו לבתי חולים, הוא קלט מייד שעכשיו כל הסביבה שלהם תקרא להם "גיבורים", אבל הוא מבין שהם הפוסט-טראומטים הבאים.

הוא החליט לבקר וללוות פצועים באופן קבוע, ללכת איתם לרופאים ולוועדות, לתת להם גב של מישור שהיה שם, שיודע מה זו פוסט-טראומה, ולראשונה הוא הרגיש שלם ושיש לו שליחות, והוא החליט לחיות ולהתמודד עם הפוסט-טראומה שלו. הוא הגיע לעולמות הכושר הגופני והבין שזה עוזר לו פיזית ונפשית. הוא השיל 130 ק"ג ונפרד מהכדורים.

הוא פותח מכון כושר משלו, עוזר לנכים, משותקים, קטועים, פוסט-טראומטים ונפגעי נפש, ומרגיש שזו בכלל זכות לעזור לאחרים. מעל לכל הוא מבין שלהיות גיבור זה לא רק למנוע פיגוע, אלא קודם כל להתגבר. אספתי את הרמעות שלי לשרוול וקמתי להריע לו כמו כל האולם.

בסוף הערב ניגש אלי בחור בשם יאיר (שם מקסים), שסיפר על פורקאסט שהוא עורך עם פצועי צה"ל במסגרת העמותה, שבו הם משתפים

אחרים כיצד הם עשו ריסטארט לחיים. בכל מפגש מוקלט נחשף סיפור אישי של פצוע או פצועת צה"ל, שבו הם מדברים על המסע מכאב לצמיחה. הוא שאל אותי איך אני חושב שאפשר לקדם את הפורקאסט. לא היתה לי תשובה טובה, אז אני פשוט מקדם אותו כאן בעצמי באמצעותכם. ✖

yairn@israelhayom.co.il

להאזנה להסכת, סרקו את הקוד:

ישראל היום

